PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXV — Nr. 715 (6149) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Marți 4 noiembrie 1969

Din „fișierul" etapei a X-a

„Cuplul" Ciutac-Trăznea a lăsat în urmă toată apărarea Rapidului. Răducanu, însă, nu mai... glumește și va bloca balonul la picioarele lui Trăznea (Fază din meciul A.S.A. — Rapid)

Foto: A. HARCO — Tg. Mureș

(Citiți în pag. a 3-a comentariul nostru pe marginea jocurilor disputate în etapa a X-a)

Hocheiștii români vor susține 5 jocuri în Danemarca și Norvegia

Imediat după terminarea returului primei manșe a campionatului național de hochei pe gheață, echipa reprezentativă a țării noastre va pleca într-un turneu de zece zile peste hotare (16—25 noiembrie), pentru a susține 5 jocuri amicale în Danemarca și Norvegia. Hocheiștii români au programate în cadrul acestui turneu inaugural de toamnă două partide la Copenhaga și alte trei la Oslo.

Handbalistele de la Universitatea Timișoara au debutat cu o victorie în „C. C. E."

Ora tîrzie la care s-a terminat partida **S. K. Roermond — Universitatea Timișoara**, din cadrul primului tur al **„C.C.E."** la handbal feminin, nu ne-a permis să inserăm rezultatul în ziarul nostru de ieri. Astăzi, sîntem în măsură să vă anunțăm că studentele timișorence au avut un debut foarte bun, învingînd, în deplasare, pe campioana **Olandei, S.K. Roermond**, cu scorul de **13—8 (6—4)**.

Pentru a afla amănunte în legătură cu partida de la **Roermond** ne-am deplasat la... aeroportul **Băneasa**, unde studentele au făcut, ieri, o escală de 50 de minute în drum spre **Timișoara**.

Iată ce ne-a declarat EMILIA NEGHINĂ, una din componentele de bază ale echipei noastre campioane: **„Meciul a fost mult mai ușor decît ne așteptam. Olandezele, deși au o foarte bună condiție fizică, din punct de vedere tehnic se prezintă mult sub nivelul formațiilor din estul Europei. Mai greu ne-a fost în primele minute, cînd publicul și-a încurajat frenetic favoritele, dar, pe parcurs, am reușit, prin jocul nostru plin de fantezie, să cucerim, pe lîngă victorie, și tribunele, care ne-au răsplătit, în final, cu ropote de aplauze. Deși toată echipa a evoluat foarte bine în această partidă, aș vrea să remarc aportul deosebit adus la obținerea victoriei de către SIMO, METZENRATH (5) și SZEKELY (3). Acum, cînd avem calificarea ca și în buzunar, dorim ca în meciul de la Timișoara (23 noiembrie) să realizăm un spectacol pe măsura prestigiului de care se bucură handbalul românesc pe continent".**

UN PARIA AL STADIONULUI ?

Era un timp — unii dintre noi l-au trăit la vremea pasiunii adolescentine, alții l-au apucat din auzite, de ici de colo, din ziare sau de aiurea — cînd fotbalul se juca pe terenuri ca drumurile de țară, brăzdate de răni adînci ale pămîntului, cu mingi primitive, umflate cu pompa împrumutată de sub cadrul bicicletei, cînd jucătorii purtau tricouri de culoarea cenușei, uneori trecute cu dărnicie de la o vîrstă la alta, nu spre tradiție sau venerație, ci spre sfînta trebuință a nevoiașilor.

Echipele circulau, în modestia lor pecuniară, care cu ce apuca, iar spectatorii, veniți la flacăra unor pasiuni purificatoare, își usturau palmele aplaudînd strădania celor de pe gazon.

Dar vremea a trecut, și nici nu se putea să fie altfel... Toate au evoluat și, bineînțeles, fotbalul n-a făcut excepție...

WM-ul a trecut în cartotecile specialiștilor și în memoria marilor suporteri, chiloții lungi, pînă la rotulă, ai anilor '30, au devenit candid subiect de maliție, s-a făcut, brusc, abstracție de „ulița cehă", cea fără de rival, iar centrările-ogivă și șuturile-uragan și-au cîștigat locul, meritat, în almanahul cu amintiri.

Repetăm, nici nu putea să fie altfel...

Cînd Armstrong a călcat luna și cînd Barnard a băgat în pieptul unui om inima pulsîndă a altuia, „sportul rege" a devenit — s-a recunoscut această devenire — un fel de religie... O religie cu cei mai venerați și huliți dintre zei. Fotbalul a părăsit epoca de aur și poezie — epocă naivă, chaplineană, în care cupa de șampanie își cobora capul, cu aceeași trufie, și la victorie și la înfrîngere — trecînd într-alta. Mai realistă, zic unii, și cine să-i combată ?...

Pe măsura — firească în evoluție — a rafinării tehnicii, spectacolul sportiv a devenit, aproape, un paria al stadionului. Lumea care vine să vadă fotbal — și cît de mare e sufletul tribunelor de pretutindeni — vede adesea parodie, sau vede corrida, sau vede un spectacol trist, de umbre.

Cînd sute de polițiști pătrund, la Viena, pe gazon pentru a calma spiritele prea încinse, cînd undeva în sudul Turciei tribunele sînt cuprinse de limbile roșii ale flăcărilor, cînd o finală intercontinentală ca aceea de la Buenos Aires — corolarul anual a tot ce ar trebui să aibă jocul acesta cu balonul rotund mai inteligent și mai nobil — trimite jucătorii acasă în cutiile albe ale ambulanțelor, cînd arbitrii fug din infernul tribunelor, după ore de așteptare, cu elicopterul, cînd, fapt de rubrică de senzație, anonimul Bozin de la Oltul Sf. Gheorghe pălmuiește un arbitru — și cînd toate acestea se întîmplă sub ochii noștri cel mai adesea impasibili, ne dă tîrcoale îndoiala cea mare. Îndoiala vizavi de rațiunea de a fi a aceluia din jocurile cu mingea rotundă care abdică, uneori, de la legile cele mai pămîntești ale fair-play-ului.

Și toate astea puteau — afirmația e, indubitabil, de necontrazis — să fie altfel...

Între aceste coordonate, credem că a venit timpul să se pună capăt situațiilor amintite, pînă cînd totul nu va fi prea tîrziu, pînă cînd din tot ceea ce a fost sublimul spectacol al jocului cu mingea nu va mai rămîne decît trădarea spiritului sportiv însuși, pînă cînd, în fine, nu se va reduce totul la ceea ce atît de mult îi place poetului să numească „legi murind în fire de paianjen...".

Ovidiu IOANIȚOAIA

În campionatele diviziei A de lupte greco-romane și libere

O etapă cu surprize

La București, Brașov, Lugoj, Tulcea, Tîrgoviște și Galați au avut loc, sîmbătă și duminică, întrecerile penultimei etape a campionatelor diviziei A de lupte greco-romane și libere pe echipe. În multe culoase. Fotoreporterii au imortalizat pe peliculă zeci de imagini, unele mai „tari" ca altele. Astfel de întreceri am dori la fiecare etapă a campionatului, la fiecare reuniune de lupte.

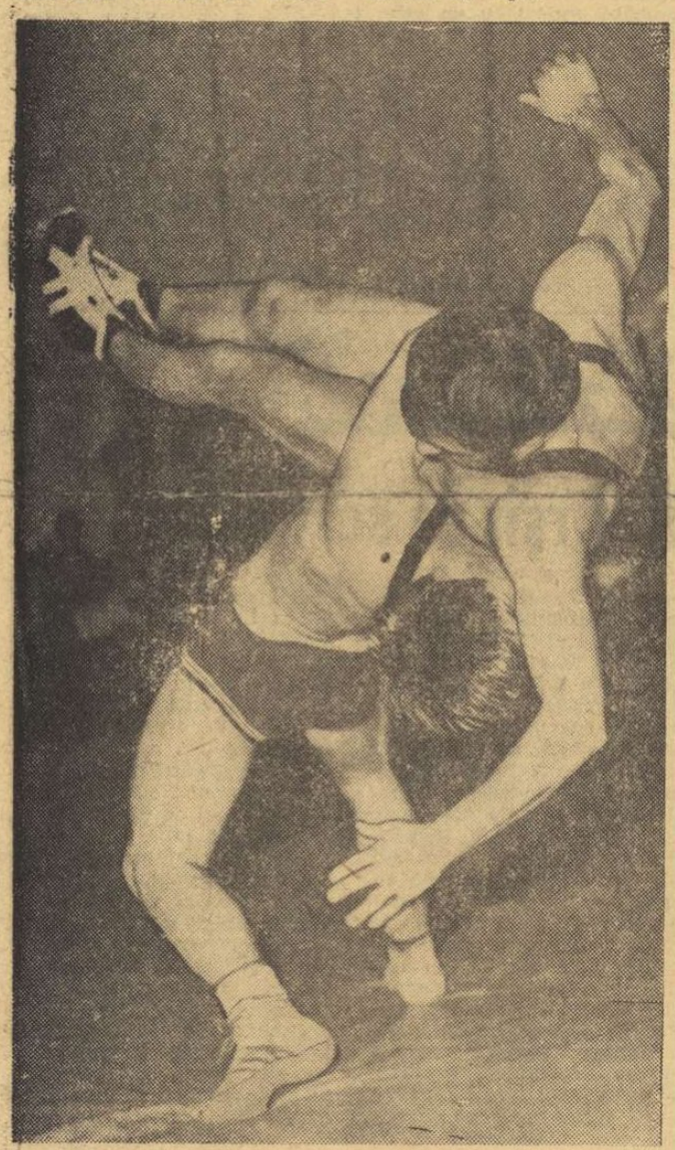

Gh. Berceanu (Steaua) în postură de... „porteur". M. Ilici (C.S.M. Reșița) privește spre saltea, încercînd să evite tușul

Foto: AUREL NEAGU

grupe s-au înregistrat rezultate surprinzătoare. Iată relatările de la această etapă.

UN ADEVĂRAT RECITAL ÎN SALA DIN CALEA PLEVNEI

Triunghiularul de greco-romane **Metalul București—C.S.M. Reșița—Steaua** nu a atras mulți spectatori în sala clubului Steaua. De altfel, nici n-ar fi avut loc. Dar cei prezenți au fost răsplătiți cu un veritabil recital de lupte. **Gh. Berceanu, I. Baciu, S. Popescu** (Steaua), **C. Popa, Gh. Nistor** (Metalul) **și V. Steopan** (C.S.M.) au contribuit la realizarea unor partide excelente, folosind procedee tehnice dintre cele mai spectaculoase.

Echipa clubului Steaua și-a impus superioritatea, cum era și de așteptat, în ambele partide susținute. Mai întîi, a dispus de C.S.M. Reșița cu 36—4 și apoi de Metalul cu 18—6.

Întîlnirea steliștilor cu reșițenii, deși încheiată la scor, a plăcut tuturor celor prezenți. Tinerii de la C.S.M. și-au apărat șansele cu un curaj demn de laudă. Este și un merit al noului lor antrenor, **Nicolae Popescu**, care a prezentat o formație complet remaniată, media de vîrstă fiind 19 ani.

Costin CHIRIAC

(Continuare în pag. a 2-a)

Campionatul național de hochei

„FINE DEL PRIMO TEMPO"

S-a terminat turul primei manșe a campionatului; plat, liniștit, fără răsturnări spectaculare de clasament, fără convulsii, fără emoții. Toți l-am trăit sau l-am privit neutri.

Acum, la „fine del primo tempo", apreciind într-o privire retrospectivă forțele angajate în dispută și, mai ales, modul în care s-au înfruntat, ne vine să credem că atît jucătorii cît și antrenorii știau dinainte locul pe care-l vor ocupa în final. Lipsită de „neprevăzut" și de „speranță", pentru cei ce privesc clasamentul de jos în sus, bătălia s-a angajat modestă, parcă simulată ca pentru o turnare cinematografică. Doar Agronomia și Dinamo au încercat, fără să reușească, să spargă un clasament dinainte stabilit.

De altfel, totul a decurs prea repede. Aproape n-am observat că punctele se acumulează zilnic, definind o ierarhie prestabilită. De la o totală inactivitate competițională, jucătorii au intrat direct în acest turneu, în care joacă zilnic și în care noi, spectatorii, vedem cîte trei meciuri pe zi. Este o „avalanșă" hocheistică în care nu știu dacă antrenorii mai pot face analiza jocurilor, dacă mai pot remedia deficiențe tehnico-tactice, dacă jucătorii mai pot ține și aplica îndrumările primite.

Trăim impresia că hocheiul — ca și fotbalul — ar fi mai „comestibil" în „doze" duminicale, cu intervale pentru reflecție și corectură, cu pauze, în care se alină durerile și speranțele au timp să răsară.

Desigur, marile competiții europene și mondiale se desfășoară tot sub forma unor turnee grele, concentrate, dar ele sînt pregătite prin luni de antrenament și zeci de meciuri-test. Ele presupun o îndelungată continuitate competițională, în care se adună energiile ce se cer cheltuite brusc, la momentul oportun.

Campionatul nostru a venit ca un vîrtej și va dispare la fel. Ce ne lasă în urma sa ca activitate competițională? Nimic. Aproape incredibil și, totuși, adevărat. După consumarea manșei I, selecționații lotului național vor intra într-o pregătire competițională în vederea campionatelor mondiale, iar echipele de club... în vacanță pînă în martie 1970, cînd se va disputa manșa a II-a a campionatului.

Adăugați acestei situații și realitatea că, în absența patinoarelor artificiale, eventualele antrenamente și jocuri stau sub semnul bunăvoinței cerului și atunci veți înțelege ce pasiune îi mistuie pe acești inimoși — care sînt hocheiștii — pentru ca să mai vrea, să mai spere și, mai ales, să obțină admirația și aplauzele noastre. E bine să asigurăm echipei naționale condițiile de optimă și maximă pregătire, dar — în același timp — să ne preocupăm și de cluburi. Căci, de fapt, de aici culegem florile care alcătuiesc buchetul național.

Mihai BIRĂ

Fundașul dinamovist Făgăraș (stînga) va plonja în fața pucului, pentru a proteja poarta lui Dumitraș. Fază din meciul derby Steaua — Dinamo (6—5), disputat duminică seara la Poiana Brașov

Foto: V. BAGEAC

CLASAMENTUL

1. Steaua	5	5	0	0	47—14	10
2. Dinamo	5	4	0	1	25—13	8
3. Avîntul	5	3	0	2	18—16	6
4. Agronomia	5	1	1	3	17—19	3
5. I.P.G.G.	5	0	2	3	8—24	2
6. Tîrnava	5	0	1	4	2—31	1

„CUPA METALUL" LA DIRT-TRACK

ION CUCU — DIN NOU IMBATABIL

Competiția de dirt-track dotată cu „Cupa Metalul" a continuat duminică la baza sportivă din Pantelimon cu disputarea etapei a patra. Au luat startul alergători din cluburile Metalul București, Steaua și Voința Sibiu. Spectatorii prezenți au avut prilejul să urmărească întreceri dinamice, palpitante. A învins din nou specialistul nostru nr. 1, maestrul sportului Ion Cucu (Metalul) care a trebuit însă să se întrebuințeze serios pentru a-l învinge în întîlnirea directă pe Romulus Jurcă (Steaua).

Clasamentul etapei: 1. Ion Cucu (Metalul) 11 p, 2. Romulus Jurcă (Steaua) 11 p, 3. Al. Datcu (Metalul) 10 p, 4. C. Voiculescu (Steaua) 10 p, 5. I. Bobîlneanu (Voința Sibiu) 8 p.

Manșa rezervată tineretului a fost cîștigată de talentatul Ion Anghel (Steaua), urmat de Martin Santa (Voința Sibiu) și Ion Spătărelu (Voința Sibiu).

AUREL PĂPĂDIE și FLORIN SANDU
— coresp. —

COPIII DUNĂRII NU ȘTIU SĂ ÎNOATE ?

● La finele unui sondaj în școlile Brăilei și Galațiului ● În teorie sîntem tari — dar cum rămîne cu practica... ● O „mină de aur" (nefolosită) în curtea unui liceu gălățean

Inotul, sport practicat din cele mai străvechi timpuri, cu numeroase valențe sociale, nu are o bază de mase în țara noastră. Este un fapt cert, pe care nimeni nu-l contestă, și ceea ce este și mai surprinzător, toată lumea se mulțumește doar să-l constate. Sînt acceptate motive, se caută justificări, dar practic nu se realizează mai nimic. Aceasta deși în întreaga țară există posibilități naturale pe care străinii le invidiază, avem bazine speciale — poate nu suficiente — și instructori, antrenori special salarizați pentru această activitate.

Începutul unei anchete mai largi, urmărind scopul de a determina cauzele care generează această situație l-am făcut la Brăila și Galați. Două orașe riverane, cu mari posibilități în materie și chiar oarecare tradiție. Să ne amintim doar de anualul maraton ce leagă cele două porturi dunărene, a cărui primă ediție trebuie căutată în urmă cu peste 40 de ani, de tradiționalele serbări marinărești și curse populare, ce mobilizau pe timpuri sute și mii de înotători de toate vîrstele.

CIFRELE SÎNT MAI MULT DECÎT GRĂITOARE

Ideea unui sondaj pe tema „Cîți copii știu să înoate" în toate școlile și liceele celor două municipii ne-a surîs din primul moment. Mai ales cînd am aflat, cu prețiosul ajutor al secțiilor judiciare din cadrul inspectoratelor miliției, că mai în fiecare sezon, dintr-un număr îngrijorător de mare al cazurilor de înec sînt descoperite în medie cîte 40—50, și că centrele de inițiere organizate cu multă grijă în fiecare localitate nu fost frecventate, în 1969 de pildă, de un număr infim de copii (75 la Brăila și 150 la Galați).

Prezența noastră în aproape 65 de unități școlare, care însumează aproximativ 48 000 de elevi, a stîrnit un neașteptat interes. Peste tot, directorii — și unde aceștia nu puteau fi găsiți, profesorii și chiar învățătorii — au fost de acord cu scopul anchetei, fiindu-ne de un real folos. Neavînd o posibilitate practică de realizare a unui test, ne-am bazat doar pe declarațiile voluntare ale fiecărui școlar, și în acest fel am putut calcula procentajele. La Brăila, sondînd 18 759 de copii am primit 3 083 de răspunsuri afirmative, iar la Galați, din 29 742 de elevi, doar 3 503 au declarat că știu să înoate; exprimate în procente — 16 și, respectiv, 11 la sută.

Înarmați cu aceste cifre, care fac inutil orice comentariu, am purtat numeroase discuții, cerînd părerea conducătorilor de unități școlare, ale cadrelor didactice direct angrenate în procesul de educare a tinerei generații. Cu atît mai mult, cu cît avînd în permanență exemplele concrete ale multor țări civilizate de pe glob, păstrăm convingerea că întregul sistem prin care s-ar putea realiza inițierea și răspîndirea înotului în rîndurile tineretului trebuie să-și găsească o serioasă bază de plecare în școală.

UN VECHI SLOGAN ȘI... REPLICA SA

Interesant, frapant chiar, numeroși dascăli au opinat în favoarea tezei pe care o susținem. Mai mult, și la Inspectoratele municipale de învățămînt păcurile aflate au fost similare. Vorbe frumoase, idei înaintate și din păcate cam atît... Imensa majoritate a copiilor din două orașe portuare continuă să crească lipsiți de binefacerile și marile satisfacții pe care le oferă soarele și apa, cu infirmitatea provocată de teama față de apă, oferind continuu jertfe marelui fluviu.

Ne sînt invocate motive peste motive, cauze mai mult sau mai puțin obiective, dar toate vizînd transferarea unor atribuții elementare în sarcina unor alți factori; mai precis, nu de puține ori am primit răspunsul: „nu sînt piscine și șiranduri adecvate; conducerile organizațiilor sportive ar trebui să manifeste mai mult interes!" Replica însă poate veni de la sine. În Brăila, de pildă, pe malul sting al Dunării se află un prețios bazin piuitor, foarte bine amenajat, cu instructori plătiți pentru activitatea de inițiere, care ar putea atrage mii de copii într-un singur sezon. Cîți școlari au luat parte la cursurile din această vară? DOAR 75! Și la Galați, după cum prea bine se știe, există de mai mulți ani un bazin acoperit unde s-ar putea desfășura chiar ore de educație fizică. Ei bine, știți cîți elevi se adună zilnic în jurul acestei piscine? Cel mult 250, deși ea poate cuprinde (cel puțin) un număr de 4 ori mai mare.

Am ales două exemple, credem, suficient de concludente. Firește, am fi însă total nedrepți dacă nu am recunoaște că actuala

Activitate serioasă în bazinul acoperit

Desen de NEAGU RĂDULESCU

Adrian VASILIU

(Continuare în pag. a 2-a)

Sistemul de calificare pentru C.E. de baschet trebuie revăzut

RADAR MONDIAL

Recentul campionat european, desfășurat la Neapole și Caserta, continuă să preocupe pe specialiștii baschetului de pe continent. Comentariile vizează, însă, mai puțin noua ierarhie a celor mai bune team-uri masculine europene și se preocupă, îndeosebi, de eventuala schimbare a formulei de calificare.

Pe bună dreptate, o serie de reputați comentatori ca Pierre Téssier (L'Equipe), Marco Cassani (La Gazzetta dello Sport) sau Witold Szeremeta (Przeglad Sportowy) au sesizat faptul că la această a XVI-a ediție au lipsit echipe valoroase cum sînt cele ale Franței, Belgiei, R.D. Germane și în locul loc s-au prezentat formații mult mai modeste, ca acelea ale Suediei, Greciei sau Ungariei (clasată chiar pe locul VIII), iar acest lucru a dus la o scădere a nivelului întregului campionat.

Într-un interviu acordat cotidianului francez „L'Equipe", **William Jones**, secretarul general al F.I.B.A., a recunoscut slăbiciunile incontestabile ale actualului sistem de calificare pentru turne final. El relevă faptul că țările organizatoare ale întrecerilor preliminare sînt net avantajate, și ca o dovadă oferă exemplul calificărilor din acest an, în care doar Olanda (din cele 5 gazde ale respectivelor turnee) nu a reușit să-și asigure drumul spre Neapole.

„Părerea mea — afirmă dl W. Jones, **este că grupele trebuie menținute, dar întrecerile din cadrul lor nu mai trebuie să se desfășoare într-un singur turneu și propun, în acest sens, stabilirea unui clasament prin jocuri tur-retur între toate participantele din grupă. Desigur, se vor naște dificultăți de ordin financiar, dar cred că ele vor putea fi rezolvate prin-**

A. V.

(Continuare în pag. a 4-a)